

Kada Novosađani nekom svom gostu, iz zemlje ili inostranstva, žele da pokažu nešto reprezentativno, a u isto vreme autentično, oni se upute na Salaš 137, udaljen desetak kilometara od Novog Sada, u prestonicu salaša – Čenej. Znaju da će tamo njihove goste zadiviti jednostavnost salašarske atmosfere, friška ukusna domaća hrana i ljubazni domaćini uvek spremni da udovolje svakom gostu.

Protoklog vikenda, osim tradicionalne gastro ponude (gibanica, carska pita, štrudla sa makom i orasima, bundevara, rinflaš sa 5 sosova, rolovana teletina, ribić na kajmaku, salašarski sote, punjene tikvice...), na Salašu 137 kuvao se i pasulj u 60 kotlića, i to na otvorenom. Salaš 137 je uz Ekocentar „Vodomar 05“ po prvi put, u nedelju 13. septembra, bio domaćin Pasuljijade, koja je deset puta do sada nosila prefiks „temerinska“, a ovaj jedanaesti put postala i „salašarska“. Ovaj kulturni salaš na Čeneju, iskusni tim Ekocentra „Vodomar 05“ je prepoznao kao mesto pogodnim za ovakvu jednu manifestaciju.

-Oberučke smo prihvatili suorganizaciju. Ograničavajuća okolnost je što je ovde nemoguće instalirati više od 60 kotlića, odnosno veći broj ekipa, ali Organizacioni tim Pasuljijade je smatrao da je to dovoljno, jer suština ovog gastro događaja nije da okupi 5.000 ekipa već da se svi učesnici zabave i da im bude prijatno - rekao je tom prilikom Aleksandar Samardžija Splića i dodao:

-Kada smo moj kum i ja kupovali ovaj salaš, najdobronamerniji prijatelji su nam rekli da smo ljudi, da na salaš niko neće dolaziti, jer su svi gledali da sa njega pobegnu. Ali, nekada su ljudi bežali od sirotinje u poljoprivredi, a ne zato što su salaši ružni. Nakon 19 godina, moram priznati mukotrpnog rada, ovaj Salaš je posetilo pola Novog Sada i Beograda. Pa kada gledamo s te strane jako smo srećni, jer smo ipak pebedili. Dokazali smo da su salaši prelepi - istakao je naš sagovornik.

Salaš 137 bio je domaćin raznim drugim događajima. Za vreme konjičkih turnira ugostio je nekoliko hiljada posetilaca. Na njemu se odvijaju tradicionalne manifestacije: vojvođanski svinjokolj, pripremanje zimnice, kitnikeza, ajvara, kuvanje pekmeza i marmelade, ali se prvi put okušao u organizaciji ovakve jedne manifestacije. Sve u svemu, Salaš se pokazao zahvalim, čak idealnim mestom za ovakve događaje. Jer, Vojvodina je takva, prostora ima, ako niste besni onda ima dovoljno mesta i za ljude i za manifestacije. U velikom kazanu su topljeni čvarci, u ogromnom kazanu je pripreman pasulj za nekoliko stotina porcija, u trećem je ceo dan pečena rakija od kruške, pravljene su sačevi sa jaretinom, prasetinom... Ko je želeo mogao je da obiđe Salaš fijakerom, ili da se okuša u školi jahanja... Istovremeno se odvijao zabavno-muzički program, Ravničarske igre, takmičenja u brzom jedenju pasulja i brzom ispijanju soka od paradajza, a Salaš je sve to omogućio.

Gospodin Samardžija se nada da će saradnja sa Pasuljijadom nastaviti i naredne godine:

-Što se tiče Salaša 137 mi bismo voleli, ali morate razgovarati sa našim prijateljima iz „Vodomara 05“ koji su vlasnici i nosioci ove manifestacije. Ako su oni zadovoljni, mi smo spremni da sve ovo ponovimo.

Po skromnom mišljenju autora ovih redova, Pasuljada smeštena u novi prostor, delimično izmenjenog sadržaja, zauzela je kurs besprekorno organizovane, u svim segmentima reprezentativne porodične manifestacije, u kojoj se posle celodnevnog druženja svi učesnici, od najstarijih do dece, upoznaju i postaju deo jedne familije. A upravo jedan takav osećaj u ovim modernim vremenima nam je svima potreban.